

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۸
۰۲ اگست ۲۰۱۳

یادی از مبارز خلق های دربند افغانستان

رحیم از شاگردان زنده یاد نورانی فکر می کنم همین دیروز بود که خبر جانکاه و ناگوار جاودانه شدن مبارز بزرگ، شاعر مردمی، نویسنده متعهد و انسان آزاده را شنیدم، اما دریغاً که درست دو سال از زمانی می گذرد که او را از دست دادیم. از انسانی یاد می کنم که از هر سلول وجودش ندای استقلال و آزادی کشور به گوش می رسید، از مبارزی سخن می گویم که با قلبی مملو از عشق به توده ها و رهائی کشور از چنگال خونین استعمار به کار و فعالیت می پرداخت و لحظه ای از راهی که انتخاب کرده بود، عدول نکرد.

بلی، از زنده یاد داد نورانی مؤسس و بنیانگذار نشریه مردمی پیشرو سخن می گویم. انسانی که در ظلمانی ترین روزهای تاریخ کشور ما، زندگی برایش امان نداد و در ۲۲ سرطان ۱۳۹۰ به ابدیت پیوست. در روزگاری که زنجیرهای استعمار هر روز بر دست و پای مردم ما فشرده تر می گردد و فشار چکمه های خونین اشغالگران بر گلوگاه خلق زحمتکش و ستمدیده ما فزونی می یابد و سلول سلول رنجدیدگان این کشور خیانت، سعبیت و جنایت استعمارگران، طالبان خونریز، جواسیس رنگارنگ و فساد گسترده دولت اله دست «جامعه جهانی» را حس می کند، در چنین اوضاعی کمبود انسانی را در کنار توده های زحمتکش و ستمدیده کشور خود احساس می کنیم که نیاز روزگار خونین ما بود.

با آن که تاریخ مبارزاتی خلق های تحت ستم به وضوح ثابت ساخته که مردم به عنوان نیروی عمده مبارزات استقلال طلبانه و آزادیخواهانه، مرکزی ترین قوت را می سازند، اما تا زمانی که نیروی پیشاهنگ با رهبران متعهد، مبارزه توده ها را سمت و سو ندهند و تئوری را رهنمای عمل نسازند، امکان دست یابی به جامعه عاری از استعمار و استبداد، مقدر نبوده و فردای عاری از ظلم و ستم را خیزش های مردمی نوید نخواهد داد، چرا که در عدم موجودیت جنبش های رهانبخش و آزادیخواه، قیام ها به انحراف کشیده شده و قدرت سیاسی از دست یک گروه مستبد و حامی استعمار به دست گروه ضد مردمی دیگر افتاده و ثمره اعتراضات توده ها را جانپان دیگر خواهند ربود.

زنده یاد نورانی که در اوایل تجاوز سوسیال امپریالیزم شوروی همگام با مردم، به سنگر مبارزه علیه اشغال رفت و علیه اشغالگران و پادوان بی مقدار شان سلاح بر دوش گرفت، ثابت ساخت که مرد عمل است. زنده یاد نورانی به استقلال کشور از یوغ استعمار می اندیشید و آسایش طبقات زحمتکش کشور را هدف خود قرار داده بود. او برای نیل به هدف والای زندگی اش تا پای جان به فکرش وفادار ماند و هیچ تهدید و فشاری نتوانست از راهی که انتخاب کرده بود، او را باز دارد.

بعد از تجاوز اشغالگران غربی به سرمداری امریکا زیر نام «جنگ علیه القاعده و تروریسم» که نزدیک به پنجاه کشور استعمارگر را دور این شعار گرد آورد، زنده یاد نورانی با سلاح قلم به جنگ سیاهی، غارت، اشغال، استبداد،

جنایت و خیانت رفت و با سیاست افشاءگری، ماسک «ضد القاعده و تروریسم» را درید. او با تحلیل های دقیق سیاسی، اوضاع کشور را به بررسی می گرفت و با درک این مسأله که در اوضاع کنونی آماده سازی شرایط ذهنی توده ها برای رسیدن به جامعه ای عاری از استعمار و استبداد در اولویت قرار دارد، مبارزه خستگی ناپذیر آگاهی دهی را آغاز کرد.

امضای «پیمان ستراتیژیک» بین دولت امریکا و کابل، هیاهوی «خروج» نیروی های نظامی غربی بعد از ۲۰۱۴، نزدیک شدن روز «رسمی» سازی پایگاه های نظامی امریکا تحت عنوان «عقد پیمان امنیتی»، زد و بندهای سیاسی گسترده بین کاخ سفید و ارگ، سرازیر شدن میلیون ها دالر به کاخ ریاست جمهوری، نشست های سه جانبه (انگلیس، پاکستان و افغانستان) - (امریکا، پاکستان و افغانستان)، آخرین آمادگی ها برای رفتن به عقب جبهه تحت نام «آغاز آخرین مرحله انتقال مسؤولیت های امنیتی از نظامیان خارجی به نیروهای امنیتی کابل»، افزایش حملات انتحاری طالبان فاشیست و جنایتکار و بالاخره گشایش دفتر سیاسی طالبان در دوحه زیر نام «مذاکرات صلح بین طالبان و دولت کرزی» در واقع گزینه هائی است که میخ استعمار را بیشتر از هر زمانی محکتر کوبیده و به گفته توده های زحمتکش، «امریکائی ها برای بر آمدن، به کشور ما نیامده»، اوضاع سیاسی کشور ما از هر زمانی بحرانی تر شده است.

از درگذشت زنده یاد نورانی دو سال می گذرد و در این مدت حوادث گوناگون سیاسی که هر یک آن وابستگی بی چون و چرای افغانستان را به امریکا نشان می دهد، رخ داده است؛ در چنین اوضاعی، نبود انسانی چون زنده یاد نورانی که با درک و تحلیل عمیق سیاسی می توانست وضعیت جاری را به بررسی بگیرد، بیشتر از هر زمانی احساس می گردد. یادش تا ابدیت در خاطره ها جاودانی باد!